

Indokinas kamp är vår! – solidaritet till den slutgiltiga segern

RMF-broschyr från 1973

Indokinas kamp är vår!

”Hur orkar dom? Hur står dom ut? År ut och år in detta bombardemang och ändå vinner dom hela tiden! Det är inte klokt!”

De indokinesiska kämparnas mod och uthållighet och deras obändiga segervilja har fått många människor i Sverige att tänka om. Många har börjat ifrågasätta sina gamla åsikter om situationen i världen, om politiken, om vad som är rätt och fel. Många har demonstrerat sitt stöd åt Vietnam och ännu fler har suttit hemma framför TV-rutan och hytt sina nävar åt krigsförbrytarna Johnson och Nixon. **Det är bra.**

Det är inte bara i Sverige som Vietnamkriget spelat en sådan roll. I snart sagt alla länder har det växt fram proteströrelser mot den amerikanska regeringens angreppskrig i Indokina. Till och med i själva USA har denna rörelse ibland antagit gigantiska former. Hundratals, ja miljoner människor har marscherat på gatorna.

För alla dessa människor framstår USA inte som ett ”frihetens land” utan som hemvisten för en girig, skövlande imperialism, som B-52-ornas ursprungsland. **Det är också bra.**

För de fattiga och ständigt förtryckta folken i hela världen har Vietnam blivit en symbol för upproret, motståndet, ett föredöme och en inspirationskälla som manar till efterföljd. Den väldiga imperialistiska krigs- och förtryckarmaskinen **går** att besegra. Den kommer inte att vara för evigt.

En känd amerikansk historiker sa för ett tag sedan att när 1900-talets historia skrivs så kommer Vietnam bara att finnas med som en parentes. Det får stå för honom. För arbetarklassen, för de förtryckta i alla länder, för oss kommunister, är det inte så.

I vår historia skriver de kämpande indokinesiska folken ett lysande och betydelsefullt kapitel.

Fred i Vietnam?

För närvarande råder varken fullt krig eller vapenstillestånd i Vietnam. I Kambodja pågår de intensivaste striderna någonsin. Trots detta är det en utbredd uppfattning att Indokinakriget snart kommer att vara slut. Denna uppfattning hämtar sin näring ur borgerliga och socialdemokratiska massmedier. Att bekämpa denna uppfattning är en av våra viktigaste uppgifter för närvarande, eftersom den är felaktig och politiskt avvärpar solidaritetsrörelsen.

Det avtal som slöts i januari 1973 mellan representanter för den vietnamesiska befrielse-rörelsen och USA-imperialisterna var en framgång för befrielsekampen därför att den amerikanska regeringen där förband sig att dra tillbaka sina väpnade styrkor från Vietnam. Men det innebär inte att den slutgiltiga segern vunnits. Än återstår det att besegra den av USA-regeringen till tänderna beväpnade Saigon-juntan. Än står två makter mot varandra i södra Vietnam.

De sparsamma tidningsrapporterna visar att den väpnade kampen fortsätter. Och framför allt visar de att Thieu & Co inte har några som helst planer på att följa de delar av överens-kommelsen som på minsta sätt skulle försvaga deras läge. De hundratusentals politiska fångarna släpps till exempel inte fria. Tvärtom kastas allt bredare skikt av de oppositionella i de ökända fängelsehålorna. Denna utveckling är inget att förvåna sig över. Vi ska förklara varför.

Dyrköpta erfarenheter

I augusti 1945 genomförde de vietnamesiska massorna sin stora och våldsamma revolution. På några få veckor tog arbetarna och de fattiga bönderna över makten i landet och kastade ut de japanska ockupationstrupperna. Vietnam var befriat från imperialismen.

Men enligt den internationella stormaktsöverenskommelsen i Potsdam skulle Vietnam tillhöra den franska "intressesfären". De vietnamesiska ledarna böjde sig för detta och franska trupper släpptes i land i Vietnam. Fransmännen ockuperade Indokina och återinsatte de förhatliga godsägarna på deras gamla gods.

De vietnamesiska massorna tvingades åter ta till vapen. Detta var den första dyrköpta erfarenheten.

En andra inträffade efter Genève-avtalet 1954. Detta avtal slöts efter det att fransmännen grundligt besegrats och då befrielsestyrkorna behärskade större delen av landet. Genom en kompromiss mellan stormakterna beslutades att Vietnam tillfälligt skulle delas och att fria val skulle hållas inom två år. Nu återupprepades samma historia igen. Denna gång axlade USA-regeringen fransmännens roll. Jordägarna återfick sin jord. De oppositionella fängslades. De fattiga vietnamesiska arbetarna och bönderna fick återigen ta till vapen. USA-imperialisterna och deras handgångne män brydde sig inte om Genève-avtalet. De utnyttjade förhandlingarna för att vinna tid och kraft.

Likheter och skillnader i situationen.

Det finns en del i den nuvarande situationen i Vietnam som påminner om 1945 och 1954. Men det finns också stora och avgörande olikheter.

Då liksom nu kom ett avtal till först sedan de imperialistiska styrkorna lidit ett svårt militärt nederlag mot befrielsestyrkorna. Nu liksom då bärs befrielsestyrkorna upp av de förtryckta skikten i samhället, medan imperialisterna stöder sig på jordägarna och storkapitalisterna.

Nu liksom då manövrerar marionetterna för att vinna tid och styrka och struntar ingångna avtal. Och liksom 1954 har arbetarstaterna – Sovjetunionen och Kina – spelat en skamlig och förrädisk roll genom att sätta samförståndet med USA-imperialismen, den "fredliga samexistensen", före den indokinesiska revolutionens behov. 1972 var Nixon inbjuden till Peking och Moskva. Trots våldsamma upptrappningar av bombkriget och de mest barbariska attacker togs inte inbjudningarna tillbaka. Nixon mottogs tvärtom med pompa och ståt. Medan de indokinesiska massorna frenetiskt kämpade för att värja sig mot angreppen skålade Nixon i champagne med Mao och Brezjnev.

Den stora och avgörande skillnaden nu och då är att de vietnamesiska befrielsestyrkorna denna gång inte givit upp några viktiga erövringar efter det att avtalet ingåtts. Det vietnamesiska ledarskapet har inte gett efter för påtryckningarna eller låtit sig duperas av imperialistens lögner om att de vill "fred". Det har lärt av historien. Vapnen har inte lagts ner. De befriade områdena är inte övergivna.

Dubbelmakten i Indokina

I Indokina står nu striden – i Vietnam, Laos och Kambodja – mellan två i allt motsatta krafter – revolutionen och kontrarevolutionen. Revolutionen representeras av de revolutionära regeringarna PRR och GRUNK, befrielsefronten Neo Lao Haksat och deras respektive befrielsearméer. Kontrarevolutionen av imperialisterna och deras marionetter – Thieu-juntan, Lon Nol-klicken och "neutralisten" Souvanna Phouma.

Å ena sidan ser vi här krafter som stödjer sig på storgodsägare och kapitalister, som utgör imperialisternas lydiga redskap och som står för en fortsatt utplundring under imperialistisk

ledning. Å *den andra* regeringar och arméer som vilar på de arbetande massorna, bekämpar imperialismen och som börjat bygga en självständig kollektivistisk ekonomi.

Imperialisternas handgångne män överlever bara på grund av sin hänsynslösa terror mot alla oppositionella och genom undertryckande av alla demokratiska fri- och rättigheter. Den andra sidan bekämpar detta förtryck och går i spetsen i kampen för de demokratiska fri- och rättigheterna.

Uppräkningen kan fortsätta. Mellan de båda är ingen kompromiss möjlig. Antingen segrar revolutionen eller också kontrarevolutionen. Det för oss över till frågan om den fortsatta kampens förlopp.

Utvecklingen i södra Vietnam efter januariavtalet.

Befrielseörelsen befäster nu de befriade områdena ekonomiskt och politiskt. Genom militära aktioner av lokal natur försvarar de dem mot Thieuregimens angrepp och strävar efter att binda samman dem till större sammanhängande landområden. Gradvis utvidgas det underjordiska arbetet i de marionett-kontrollerade områdena. Genom en allt mer omfattande agitation försöker revolutionärerna undergräva Thieu-regeringens ställning, gynna deserteringar och myteri inom dess armé och utsträcka de egna stödjepunkterna.

Thieu-regimen å andra sidan gör nu ansträngningar att bygga upp en social bas för diktaturen. Genom förmånliga investeringsvillkor försöker den locka till sig utländskt kapital. Den försöker på så sätt tillförsäkra sig ett ekonomiskt manöverutrymme och undvika en ytterligare fördjupad ekonomisk och social kris. Dess förtryckarapparat rustas fortlöpande upp. Genom dessa åtgärder försöker Thieu-juntan befästa de rådande styrkeförhållandena och lägga grunden för en offensiv på längre sikt.

Den fortsatta kampen.

Den nuvarande situationen är i grunden instabil. Det relativa jämviktsläge som existerat i södra Vietnam sedan januariavtalets undertecknande beror på att ingen av de två makterna haft tillräcklig styrka att utplåna den andre. Mycket talar för att detta relativa jämviktsläge kommer att efterföljas av allt mer skärpta klasstrider:

- Det vietnamesiska ledarskapet och de vietnamesiska massorna har på intet sätt givit upp målet att krossa Thieu-regimen. De har inte visat sig beredda att kompromissa bort de gjorda erövringarna.
- Thieu-regimen kommer omöjligt att kunna bygga upp en bärkraftig kapitalistisk ekonomi och skapa utrymme för en social reformpolitik. Större delen av jordbruksproduktionen ligger i de befriade områdena utanför Thieuregimens kontroll. De stora industriföretagen är uppknutna till imperialistiska makter och har inget intresse av den ekonomiska utvecklingen i södra Vietnam. Vad som under dessa förhållanden kan komma till stånd är enbart en ”konstgjord” tillväxt, en karikatyr på den sydkoreanska utvecklingen.

Detta tillsammans med en ytterligare utveckling av befrielsekampen i Kambodja kommer att skärpa klassmotsättningarna i södra Vietnams tättbebyggda områden och på sikt bana vägen för verkliga massrörelser mot diktaturen.

De politiska fångarna i södra Vietnam

Oppositionen mot USA-imperialismen och dess marionetter växer sig allt starkare i de få områden som juntan ännu kontrollerar. För att bemästra situationen och upprätthålla sin makt har juntan infört speciella lagar och organ så att den kan kväsa all opposition.

Polisen och militären har fått rätt att omedelbart skjuta ner alla personer som uppmanar befolkningen att demonstrera, och personer som försöker desertera till de befriade områdena.

Speciella presslagar förhindrar att "lögner" sprids.

Strejker är förbjudna och straffas med fängelse upp till två år. Personer kan hållas fängslade två år utan rättegång.

1970 fanns det enligt amerikanska officiella källor 100 000 fångar i Thieus fängelser. Dessa siffror är säkert tagna i underkant. Sedan dess har antalet åtminstone fördubblats.

Bara i år har 15 000 personer arresterats varje månad.

Kampen för frigivandet av de politiska fångarna och för demokratiska fri- och rättigheter kommer under den närmaste perioden att utgöra centrala frågor i den politiska kampen i södra Vietnams städer.

I Saigonjuntans fängelser finns många grupper av människor: progressiva liberaler, katoliker, buddister tillsammans med militanta revolutionärer. Ett har de gemensamt: Om de överlever vistelsen i de överfyllda fängelsehållorna och tortyren kommer de att vara beslutsamma motståndare till marionettregeringen.

Detta är Thieu & Co. medvetna om. De har därför börjat att systematiskt mörda dessa politiska fångar.

Permanent revolution mot permanent aggression

Vi kan endast förstå USA-regeringens våldsamma angreppskrig mot Vietnam och andra delar av Indokina och den långvariga och okuvliga motståndskampen om vi inser den indokinesiska revolutionens karaktär. Det är hotet om nya arbetarstater undandragna imperialismens kontroll som driver USA-imperialisterna till deras desperata aggression. Och det är samma perspektiv på ett annat samhällssystem som väcker de vietnamesiska massornas motståndsvilja.

Kampen i Indokina är inte bara en kamp för nationell befrielse. Det är också en politisk, ekonomisk och social revolution. Den nationella befrielsen förutsätter i själva verket en radikal omstöpning av makt och egendomsförhållandena.

Denna revolution utmanar det utlandsbaserade imperialistiska herraväldet. Men det kommer också mer och mer att rikta sig mot det kapitalistiska produktionssättet som sådant. Det är detta vi kommunister brukar kalla *permanent revolution*. Vad menar vi då med detta begrepp?

Teorin om den permanenta revolutionen

Marx visade kapitalismens ursprung i slavsamhällena och feodalismen och analyserade dess utveckling mot socialismen. Han visade att denna utveckling drivs fram av motsättningen mellan produktivkrafternas tillväxt och deras bojor i form av föråldrade produktionsförhållanden.

Marx gjorde en allmän beskrivning. Han kunde knappast förutse vad som skulle bli resultatet av kapitalismens ojämna utveckling i olika delar av världen. I de länder där kapitalismen först utvecklades infördes borgerlig demokrati och elementära rättigheter för arbetarklassen. Men dessa länder förde inte med sig någon borgerlig demokrati till de länder de lade under sig i jakten på råvaror och marknader. Vietnam är här ett bra exempel. Den inhemska kapitalismens företrädare var för svaga för att motstå imperialismen och de varken kunde eller ville ställa sig i spetsen för en revolution mot de imperialistiska inkräktarna, för nationellt självbestämmande och social frigörelse.

Trotsky studerade dessa problem med utgångspunkt från den ryska revolutionens förutsättningar. Han kom fram till att arbetarklassen i ledningen för bönderna mycket väl kunde, ja rent av måste, ta på sig den borgerliga revolutionens uppgifter. Så långt var också Trotsky ense med Lenin. Däremot hade de till en början olika uppfattningar om vad en "arbetar- och bonderegering" (eller rätt och slätt "arbetarregering" som Trotsky föredrog att kalla den) vid makten skulle ta sig för.

Enligt Trotsky skulle valet stå mellan antingen att ta itu med det socialistiska uppbyggets problem eller bana väg för kontrarevolutionen. När arbetarklassen väl kommit till makten skulle den knappast tillåta en utveckling av kapitalismen som skulle leda till att landet ifråga åter kom under mer utvecklade kapitalistiska länders kontroll.

Bolsjevikerna ställdes efter februarirevolutionen 1917 inför detta val. Lenin tog i "April-teserna" ställning för Trotskys teori och efter en hård inre partikamp vanns partiet för hans uppfattningar. Det ställde sig den omedelbara uppgiften att leda de ryska massorna i en socialistisk revolution.

Permanent revolution i Indokina

Vad har då dessa teorier för relevans för den indokinesiska revolutionen? Vi anser att de i högsta grad också är giltiga för detta område. De kan sammanfattas på följande sätt avseende Vietnam:

Den vietnamesiska borgerligheten är som klass oförmögen att leda motståndskampen mot det imperialistiska förtrycket. Den är allt för benägen att underordna sig eller kompromissa med imperialismen. Arbetarklassen är den enda konsekvent revolutionära klassen i Vietnam, liksom i Laos och Kambodja. Den måste ta ledningen över bönderna och andra kampberedda skikt i den revolutionära kampen, också i dess inledande skede.

Den revolutionen som inledningsvis utvecklas kring anti-imperialistiska och demokratiska mål får alltmer en anti-kapitalistisk och socialistisk prägel. Inte bara imperialisterna och deras direkta medlöpare utan varje form av borgerligt förtryck angrips av arbetar- och bondemassorna. Den demokratiska revolutionen växer över i den socialistiska. FNLs utveckling bekräftar dessa teser.

De religiösa och politiska strömningar som 1960 bildade FNL var massorganisationer med sin klassbas såväl inom småbourgeoisin som arbetarklassen och olika bondeskikt. Under kampens utveckling och den omfattande mobiliseringen av massorna har arbetarorganisationernas ställning stärkts i förhållande till de religiösa och småborgerliga grupperna. Styrkeförhållandena har efter hand förskjutits så att det kommunistiska partiet, Revolutionära Folkpartiet, fått en alltmer dominerande ställning inom fronten. Denna förskjutning visar sig också i fördjupningen av den sociala revolutionen i de befriade områdena. De revolutionära byrådens uppgifter ökar samtidigt som jordbruksproduktionen organiseras i kooperativ och kollektiv. D.v.s den privata äganderätten börjar utplånas.

Tre aspekter av den permanenta revolutionen

Trotsky var den första som visade att ett land med en outvecklad ekonomi och en mycket liten arbetarklass i förhållande till bondemassorna kunde genomföra en socialistisk revolution. Detta är den första aspekten av den permanenta revolutionen.

Den andra hänför sig till den ständiga förändring som måste fortgå i landet efter maktövertagandet.

Den tredje aspekten framhäver den internationella karaktären av den socialistiska revolutionen. Det innebär att man mycket väl kan börja bygga socialismen i ett land men att den endast kan fullbordas i internationell skala. Definitionsmässigt innebär socialismen att

staten och dess förtryckarapparat börjat vittra bort, att överflöd skapar förutsättningar för allmän jämlikhet och att det råder verklig demokrati. Detta är inte möjligt så länge imperialismen består och hotar övergångssamhällena.

De befriade områdena

I de befriade områdena börjar ett nytt liv som omfattar samhällslivets alla områden...

De massiva bombningarna och angreppen på den indokinesiska befolkningen har drivit fram kooperativa och kollektiverade brukningsformer. Själförsvarsenheter, enheter som skall sköta reparationer, transporter och försörjning till de militära styrkorna, organiseras. Samtidigt måste produktionen upprätthållas. Folket bildar hjälpgrupper och produktionsbrigader. Redan 1965 ingick 3 miljoner bönder i sådana grupper i södra Vietnam.

1969 rapporterades att i höglandet och i provinserna Quang Nam, Tra Vinh, Kien Phong, Can Tho Ben Tre, My Tho och Ca Mau... över 70% av hushållen deltog i kooperativ. Dessa områden har sedan drabbats av oerhörda attacker från amerikanska bomber och växtgifter. Genom användning av nya brukningsmetoder har man trots detta kunnat utvidga de utnyttjade områdena och höja avkastningen.

Skolväsendet byggs snabbt ut. Bara sedan början av 1973 har 1500 nya skolor byggts. Kvällskurser anordnas för vuxna och man bedriver en stor kampanj för att bekämpa analfabetismen.

Hälsovården har byggts ut. Tusentals läkarstationer, sjukstugor och dispensärer har inrättats överallt i de befriade områdena.

Rörliga medicinska grupper skickas till de mest avlägsna byarna. Kulturlivet blomstrar. Nästan varje by har sin egen sång och dansgrupp. Filmvisningar och kulturfestor anordnas ofta.

Allt detta administreras av folkets nya maktstrukturer – underifrån valda byråd samordnade av den centrala regeringen PRR och – i Kambodja – GRUNK.

Imperialismen – ett världssystem

Proteströrelsen mot USA-imperialismens illdåd i Indokina har varit världsomfattande. En likaledes världsomfattande solidaritet med de indokinesiska befrielsekämparna har vuxit fram. Detta beror inte enbart på de lysande bragder som utförts i Vietnam, utan även på en annan synnerligen viktig faktor. Fienden där finns också på andra håll. USA-imperialismen med dess Coca-cola, oljebolag, arme', flotta och flyg, och inte minst med dess CIA finns överallt. Överallt försöker den lägga under sig naturtillgångar fabriker och handel. Överallt är den beredd att använda sitt militärmaskineri om någon sätter sig till motvärn. Överallt står USA-imperialismen på borgarnas sida möt arbetarklassen, på jordägarnas sida mot de fattiga bönderna. Bolag som Honeywell och IBM tjänar inte sina miljarder enbart i Vietnam. De bedriver sin verksamhet över hela jordklotet.

Men de amerikanska kapitalisterna är också med tusen band knutna till alla andra länders kapitalister. De har gemensamma intressen. Imperialismen är ett världssystem som inte stoppas av några nationsgränser. De amerikanska bolagsherrarna kan vara oense med tyska om mindre frågor, men mot de förtryckta i alla länder är de överens. De nationella och sociala befrielseströrelserna måste slås ner. Arbetarklassen i de imperialistiska "hem"-länderna måste hållas på mattan.

Imperialismen och nykolonialismen i Sydostasien

USA-regeringen har dragit tillbaka de amerikanska marktrupperna och samtidigt gjort sken av att den helt och hållet drar sig ur Indokina. Men så är det inte. Mördandet fortsätter, men nu under marionettregimernas direkta kontroll. USA-regeringen tillhandahåller villigt dollar i massor, "civila experter" och uppsjöar av militärmaterial. Om det kniper drar den sig inte heller från att sätta in bombflyg...

Thieu-juntan har i Saigon utlovats stöd på 23 miljarder dollar (ca 95 miljoner kronor) under de närmsta fem åren. Dessutom har den fått överta all amerikansk krigsmateriel. Juntans flygvapen är nu det tredje största i världen efter USA och Sovjetunionen. Pentagon är i färd med att rekrytera 20 000 "civila experter" för att ersätta de militära "rådgivarna" som dragits tillbaka efter avtalets undertecknande. I själva verket är det naturligtvis ofta fråga om samma personer.

I Laos betalar och leder den amerikanska spionorganisationen CIA 40 000 legosoldater. Hälften av dem kommer från grannlandet Thailand. De sammanlagda kostnaderna belöper sig till ca 325 miljoner dollar om året (dvs ungefär 1,3 miljarder svenska kronor). 1969 fanns det 12 000 amerikanska rådgivare i Laos.

Under det budgetår som löper från juli i år skall amerikanska försvarsdepartementet satsa 167 miljoner dollar (675 miljoner kronor ungefär) på att rusta och underhålla Lon Nol-armén i Kambodja på 220 000 man.

Den thailändska regeringen utför mycket omfattande polistjänster åt USA-regeringen. Det militära biståndet uppgår till 600.000 miljoner dollar (2,5 miljarder kronor) om året. I Thailand finns åtskilliga amerikanska baser. De flesta betjänar de 600 flygplan som när som helst kan sättas in mot mål i Indokina.

Sverige – ett imperialistiskt land

Hur skall då svenska arbetare ställa sig i kampen mot imperialismen? Den svenska regeringen för ju en "progressiv" utrikespolitik, sägs det som gjort Nixon både irriterad och sur. Ska vi stödja den svenska regeringen? Svaret på denna fråga blir ett entydigt NEJ, *ty den svenska regeringen är en imperialistisk regering*. Det är sant att regeringen Palme gjort en del fräna uttalanden mot USA-regeringens folkmordspolitik i Indokina. Men dessa uttalanden är i verkligheten *eftergifter* åt den kraftiga svenska vietnamopinionen, de är framtvingade. Framtvingat är även det "humanitära stödet" till DRV.

Den svenska ekonomin är kapitalistisk. Den är helt beroende av och knuten till den kapitalistiska ekonomin i andra länder. De svenska företagen exporterar kapital till andra länder. De bygger upp fabriker som utnyttjar billig arbetskraft och billiga råvaror för att ge maximal vinst. De svenska företagen utomlands skiljer sig inte från t ex de amerikanska. De arbetar med samma medel. Den svenska staten försvarar denna kapitalism.

När dollarns värde minskar på grund av vietnamkrigets enorma kostnader så hjälper den svenska regeringen villigt till för att stötta upp den. Ty den vet att svenska kapitalister är beroende av en stabil dollar. När svenska företag exporterar så mycket kapital att det blir ont om det för investeringar hemma, då hjälper regeringen gärna till med sin investeringsbank.

Den svenska regeringen betalar s.k. U-hjälp till vissa länder, men ser samtidigt till att pengarna används till att köpa in svenska varor med.

Nej, om denna regering får vi inte sprida några illusioner. Det går inte att förstå dess funktion om man försöker klyfta upp den i goda och dåliga sidor, där det då skulle gälla att undan för undan förstärka de goda.

I stället gäller det att förklara dess objektiva funktion och utrymmet för dess skenradikalism. Någon verklig solidaritet kan den aldrig ge. Därtill är den för uppknuten till den internationella kapitalismen. Den försöker däremot suga upp och kontrollera, dvs oskadliggöra, varje form av radikal självständig Indokinarörelse.

Det är mycket möjligt att åtskilliga ledande socialdemokrater verkligen är bekymrade över det amerikanska angreppskriget i Indokina, men detta humanitära engagemang kommer aldrig att gå längre än till ett diplomatiskt beklagande. Någon kämpande solidaritet som också riktar sig mot grunden till den imperialistiska framfarten – själva det kapitalistiska systemet – är dessa partigångare inte förmögna till.

Det spelar ingen avgörande roll om det är en regering Palme eller Fälldin som kravlat sig upp på taburetterna. Ty så länge Sverige är ett kapitalistiskt land kommer också varje regering att vara tvungen att tjäna kapitalismens intressen.

Det hindrar oss givetvis inte att ställa krav på regeringen, men dessa krav är alltid underordnade vårt syfte att mobilisera en självständig solidaritetsrörelse och får framförallt inte skapa illusioner om att en imperialistisk regering kan föra en "självständig utrikespolitik".

RMF:s plattform i Indokina-frågan

Arbetarklassen i centrum

Arbetarklassen är de kämpande vietnamesernas naturliga bundsförvant. För oss kommunister är det viktigt att vinna arbetarna för en riktig linje i Indokina-frågan.

Det är en central uppgift att på arbetsplatserna föra ut information om vad som verkligen händer i Indokina och i andra av imperialismen förtryckta länder. Det är viktigt att avslöja den socialdemokratiska regeringens karaktär och gynna framväxten av en proletär internationalistisk medvetenhet i den svenska arbetarklassen, en medvetenhet som inte låter sig fångas av radikala fraser eller hejdas av fagert tal.

Solidariteten med kampen i Indokina är en aspekt av den proletära internationalismen. Det är nödvändigt att ta initiativ till solidaritetsuttalanden på arbetsplatserna, dra med arbetare i solidaritetsaktioner, demonstrationer, insamlingar osv. En annan aspekt är kampen mot diskrimineringen av utlandsfödda arbetare, som gör sig allt bredare i det svenska samhället, gynnad och påhejad av reaktionära strömningar.

Men den allra viktigaste uppgiften är att skapa förståelse för att kampen mot den svenska kapitalismen, för att störta den egna imperialismen, är ett bidrag, ja det bästa bidraget, svenska arbetare kan ge de kämpande klassbröderna i Indokina. Deras förtryckare är våra. Våra förtryckare är deras.

Solidaritetsarbetet – enhet och självständighet

RMF har fört en hård kamp för att aktioner och demonstrationer skall byggas upp på *minimi-plattformar* som innehåller vissa grundläggande paroller och samtidigt ger de deltagande strömningarna rätt att dessutom föra fram sin totala politik. Detta sätt att organisera demonstrationer på är det som tillämpas vid de stora demonstrationerna i Europa och Nordamerika.

I enhetsarbetet kämpar vi för en plattform som säger klart ut vem som är angripare och som manar till solidaritet med de kämpande indokinesiska folkens kamp. I konkreta situationer måste paroller om att *USA omedelbart och villkorslöst skall upphöra med allt stöd till bödelsregimen i Saigon (USA ut ur Indokina)* och om *Solidaritet till den slutgiltiga segern* kompletteras med sådana som knyter an till aktuella händelser och till ett aktuellt engagemang, till exempel angående de politiska fångarnas situation.

Det är viktigt att knyta an till aktuella händelser men det är lika viktigt att vi inte för den skull skjuter de grundläggande parollerna i bakgrunden. Vi måste tala i klartext om vilka vi stöder och om målet för befrielsekampen även om det kanske för tillfället stöter bort några. I längden straffar sig en annan politik eftersom den anpassas till en aktuell medvetenhet i stället för att utveckla den. En sådan politik är opportunistisk eftersom den rättar sig efter vad som för ögonblicket är opportunt. De Förenade FNL-grupperna, DFFG, har just begått sådana fel. Ett exempel: deras attityd till regeringen. I stället för att gå ut med en rak och klar linje som visar att en regering i ett imperialistiskt land som Sverige aldrig kan visa en kämpande solidaritet med den anti-imperialistiska kampen har DFFG talat om regeringens goda och dåliga sidor. Det DFFG kallar olika sidor kallar vi hyckleri. En svensk regering – den må vara socialdemokratisk eller centerpartistisk – genomför varje dag i praktiken tusen och en handlingar som stöder imperialismen som system: genom sin ekonomiska politik, genom sin diplomati etc. Vi har redan nämnt exemplet dollarstödet. Det finns många fler: exportgarantier åt svenska utsugare, exportlicenser för svenskt krigsmateriel, osv. På denna punkt får vi inte hymla även om det för stunden skulle kunna ge oss god publicitet i socialdemokratiska och vissa borgerliga tidningar.

En militant solidaritetsrörelse måste föras utanför de samhällsbevarande partiernas och de borgerliga institutionernas kontroll. Regering och riksdag, partipampar och fackföreningsbyråkrater försöker ständigt inordna solidaritetsrörelsen i vad de kallar ”konstruktiva banor”. Men de är inte konstruktiva för kampen. Den enda verkligt effektiva rörelsen är den som byggs upp underifrån, genom aktivt deltagande av tusentals aktivister. Det är den som når resultat, inte skendebatterna i riksdagen. En stark solidaritetsrörelse kan kanske förmå regeringen och riksdagspartierna att ge statliga bidrag, diplomatiskt erkännande och vackra ord åt befrielseörelserna, men de kan aldrig vara mer än biprodukter till den systematiska mobiliseringen. Att sätta vädjanden till olika statliga institutioner i centrum innebär att suga livskraft och militans ur solidaritetsrörelsen. Det innebär att man gräver dess grav.

Vi nämnde nyss att vi vill se enhetsmanifestationer organiserade på en minimiplattform med rätt för de deltagande organisationerna att föra fram olika paroller därutöver (förutsatt att de inte angriper andra ingående organisationer). Dessa principer är enkla. De är nödvändiga om vi både ska kunna få till stånd breda manifestationer och en ständig politisk utveckling av solidaritetsrörelsen.

Vi måste acceptera att det finns olika medvetenhetsgrader och olika politiska helhetsperspektiv bland de organisationer och enskilda som stöder en viss aktivitet. Om en organisation som för tillfället dominerar på en plats försöker lägga sin analys och sin totala politik som grund för paroller och slagord utesluter den därmed alla dem som inte är beredda att acceptera dess diktat, men ändå skulle kunna delta i en bredare och ändå politiskt korrekt demonstration.

Om grunden läggs på en bred bas men de olika organisationerna förbjuds att föra fram paroller uppnås en annan effekt som är lika skadlig – den politiska utvecklingen hämmas. Vi ser det som positivt – inte skadligt – att olika uppfattningar får brytas i politiska diskussioner. Det är skolande och stärker arbetets effektivitet. Som marxister vet vi att om det inte finns motsättningar så finns det inte heller liv. Att kunna enas trots skiljaktigheter i analys det är styrkan i en enhetsorganisation.

Också på denna punkt är vi kritiska mot DFFG. I demonstrationer som organiseras av DFFG försöker de mota bort allt som luktar kommunism. Endast en minimiplattform accepteras som därigenom i praktiken blir en maximiplattform.

En helt annan praktik har här *Solidaritetskommittén för Indokina* (SKI) Den har förstått denna dialektik mellan enhet och kamp. Den förmår kombinera ett arbete som förtrupp med initiativ

till breda aktioner. Det är just oförmågan att lösa denna skenbara motsättning som vid upprepade tillfällen lett till splittringar inom DFFG. SKI tillåter inom organisationen olika strömningar – med olika utgångspunkter och helhetssyn – att existera sida vid sida, om de är ense om en gemensam inriktning i handling.

SKI har också en korrekt plattform för enhetsarbetet RMF arbetar av dessa skäl inom SKI som vi ser som en exemplarisk enhetsorganisering. Idag när stora delar av solidaritetsrörelsen vacklar för socialdemokratins närmanden är det viktigt att stärka en självständig solidaritetsrörelse.

RMF:s syn på hur arbetet skall bedrivas innebär att vi både kan arbeta som en tendens inom SKI och bedriva en självständig kommunistisk propaganda kring den indokinesiska revolutionens karaktär, Sovjetunionens och Kinas politik och den svenska imperialismens roll.

Indokinas kamp är vår – solidaritet till den slutgiltiga segern

I Indokina fortsätter kampen. Något verkligt stillestånd blir det inte förrän imperialisterna och deras anhang förjagats från maktens tinnar.

Det är vår uppgift att fortsätta solidaritetsarbetet ända tills den slutgiltiga segern vunnits. Det nuvarande läget i kampen i Vietnam gynnar en viss nedgång i solidaritetsaktionernas omfattning. Vi kan förstå det, men vi kan inte acceptera detta förhållande. Det är vår uppgift att motarbeta dessa upp- och nedgångar i mobiliseringen.

Vietnameserna, kambodjanerna och laotierna behöver vårt stöd och vår solidaritet lika mycket som någonsin, ja kanske mer än någonsin.

De prosovjetiska kommunistpartierna och de Maotrogna strömningarna underordnar solidaritetsrörelsens intressen under den internationella diplomatins – den ”fredliga samexistensens” och ”internationella avspänningens” – behov.

Fjärde Internationalen är idag den enda internationella kraft som kan ta på sig den nödvändiga uppgiften att leda solidaritetsarbetet och samordna det internationellt. Det ger ett ansvar som vi redan tagit på oss. Det är en utmaning som vi redan antagit.

Seger åt den indokinesiska revolutionen

För ett enat socialistiskt Vietnam